

12 HR.

da

Republika Bosna i Hercegovina
MINISTARSTVO ZA UNUTRAŠNJE POSLOVE
SLUŽBA DRŽAVNE BEZBJEDNOSTI
SEKTOR SDB TUZLA

DRŽAVNA TAJNA

Linija rada:02
Oper.radnici: JI 148

Broj: 14-1737
Datum:

SLUŽBENA ZABILJESKA O INFORMATIVNOM RAZGOVORU

I. IZVOR: ALIĆ MEVLID sin Abida i Samije Baralić, rođen 28.9.1961. godine u selu Poljak, opština Srebrenica, gdje je bio stalno i nastanjen, radio u Fabrici akumulatora u D.Potočarima, oženjen otac 3. djece, sada kao prognanik smješten u Bikodžama, u vikendici vlasništva Tubić Hašima. *Lukavac*

Podaci se odnose na okolnosti izvorovog zarobljavanja od strane četnika, kao i kasnijih prilika za vrijeme njegovog boravka u Batkovi. Sastanak ostvaren dana 6.10.1995.godine u službenim prostorijama SDB odjeljenje Lukavac u vremenu od 9,30-12,00 časova, a na inicijativu operativnih radnika.

Troškova sastanka nije bilo.

Datum podnošenja službene zabilješke: dana 7.10.1995.godine.

II. Razgovor obavljen s ciljem prikupljanja novih podataka o načinu stradanja muslimanskog življa sa područja Srebrenice i šire, od strane četničkih paraformacija, kao i sagledavanja prilika i statusa naših zarobljenih u logoru Batkovići.

III. Na početku razgovora izvor nam je istakao da ga je pad Srebrenice od strane četnika, dana 11.7.1995.godine zatekao sa porodicom u stanu u Srebrenici, odakle potom čuvši za ulazak četnika u grad sa suprugom Timom, kćerkama, Almom, Mersom i sinomom Elkerinom odlazi prema D. Potočarima. Na putu ka Potočarima rastaje se od porodice i sa grupom muškaraca odlazi prema Sušnjarima, gdje se pridružuje pripadnicima 282. brigade sa kojom nastavlja dalji put ka Konjević Polju. Prolazeći putem od Baljkovice do Konjević Polja nailazili su na veliki broj poginulih i teže ranjenih usled dejstva granata, praga i drugog artiljeriskog oružja. Nedaleko od Sućeske u jednoj šumi, kolona koja je brojala između 3-4000 ljudi, biva napadnuta od strane četnika VBR-a, praga i trocjevaca iz pravca Pribičevaca kojom prilikom je došlo do njenog razbijanja u manje grupice uz stvorenu opštu pometnju i haos. U takvom stanju, izvor se uspjeva izvući iz okruženja i prebaciti se na susjedno brdo, gdje pronalazi grupu od 50-tak muškaraca među kojima je prepoznao rođake, Alić Smaju sin Huseina, Alić Midhata sin Hase, Alić Šeda i njegova brata Sevleta, Muminović Nedžapa, te neke komšije, Junuzović Hasana, Lemeš Ramiza, Aljkanović Rifeta, Zubić Šemsu i njegovog sina Šeda. Sa istom grupom Alić nastavlja dalje put prema Milićima. U okolnim šumama se zadržava oko 2 dana, pokušavajući se prebaciti na drugu stranu obale rijeke Jadrane. Dana 14.7.1995.godine u ranim jutarnjim satima uspjevaju preći Jadar i nastaviti dalji put ka Konjević Polju.

00371771

Dolaskom u širi reon Baljkovice u više navrata su pokušavali preći četničke linije no bez uspjeha. U jednom takvom pokušaju Alić biva ranjen u predjelu butne kosti. Po ranjavanju na tom području ostaju nekoliko dana nakon čega izvor se izdvaja iz grupe i sa manjom grupom od njih 12 odlaze prema Osmacima, nastojeći da sa te strane pokušaju preći na slobodnu teritoriju. U blizini Osmaka presreće ih jedna manja grupa četnika, tražeći od istih da se predaju, obećavajući im da će ih odmah razmjeniti. Zbog nepoznavanja terena bježeći naprijed u više navrata upadali su u četničke zasjede, tako da su na kraju bili primorani da se predaju. Zbog težeg ranjavanja i gubitka veće količine krvi, Alić je bio prvi iz grupe koji se predao grupi naoružanih četnika. Prilikom zarobljavanja kako nam je izvor nadalje istakao, jedan od prisutnih četnika (plav, starosti oko 40. godina, debeo, pročelav, plavi očiju, težine oko 90. kg, visine između 160-170 cm), tražeći od izvora novac istog je počeo udarati, kundakom od automatske puške i djonom čizme. Nakon toga pomenuti četnik ga je izveo na prugu, gdje su ih već čekali preostali naoružani četnici iz grupe, u maskirnim uniformama bez ikakvih amblema i obilježja. Tom prilikom prisutni četnici su posebno naglašavali da su "Oni poznata grupa četnika iz Osmaka". Po izlasku na prugu, četnici su ga počeli udarati i to pjesnicama, kundacima pušaka i djonom čizama u predjelu grudnog koša i glave, na kojoj je isti imao više otvorenih povreda i kontuzija. Nakon izvjesnog vremena grupa naoružanih četnika istog odvođe prema Osmacima. Na putu susreću jedno putničko vozilo, marke Stojadin, zelenkaste boje kojim ga dovoze u selo Osmaci pred jednu kuću. U podrumskim prostorijama kuće, nalazile su se dvije manje prostorije, koje su im služile kao pritvor. Alića ubacuju u prvu sobu u kojoj susreće 12. zarobljenih muškaraca od kojih je prepoznao Muhić Rešu sin Bajre, 1960. godište iz sela Trubara. Nedugo zatim u prostorije su priveli i preostalih 11 iz grupe Alića i to: izvorovog punca Ramu Halilovića iz sela Dimniča, Halilović Daliju, takodje iz Dimniče, izvjesnog Seada iz sela Subino i njegovog brata, Hakiju sa Osmača, kao i izvjesnog Kemu, Enču iz Gladovića, Sadika zv. kovač iz Peći, izvjesnog Tisu isto tako iz Peći, te dvojicu mladića starosti između 17-20 godina, njemu nepoznati, isto rodom iz sela Peći.

Po kraćem zadržavanju svih 24. zarobljena muškarca, vojnim kamionom prebacuju nazad u Šekoviće i smještaju u jednu baraku, smještenu u blizini Šekovića. U dvjema prostorijama veličine 3x 1,5 metar uz stojeći mirno, provode cijelu noć. U jutarnjim satima narednog dana oko 2 sata iz grupe, trojica izvora nepoznatih četnika izvode Tisu i nedaleko od ulaznih vrata te prostorije u više navrata udarali šipkom, kundacima pušaka, djonovima čizama po cijelom tijelu. Negdje oko 4,00 časa istog su vratili nazad u polu besvjesnom stanju sa vidnim ožiljcima i ranama u predjelu glave i grudnog koša. U jutarnjim satima dana 25.7.1995. godine prema kazivanju izvora svih 24, uz kraće zadržavanje u Zvorniku sa vojnim kamionom prebacuju u logor Batkovići. U logoru kako izvor tvrdi zatekli su već oko 122 zarobljena muškarca sa područja Šrebrenice, 22 ranjena pripadnika Armije R. BiH koje su četnici oteli od pripadnika UN-a u Donjim Potočarima, te još 55-ricu koji su tu zatečeni od ranije, među kojima se nalazila i grupa zarobljenih tuzlaka, civila iz radnog voda na području Lisače. Dolaskom u logor Batkovići, tu ih zatiču prestavnici MCK, koji su im pružili prvu medicinsku pomoć, evidentirali i registrovali kao ratne zarobljenike, pruživši im još tom prilikom sredstva za ličnu higijenu i drugo. Po smještaju, sve sposobne muškarce četnici su odmah uključili u radne vodove, radeći na poljoprivrednim dobrima Bijeljine i okolnih mjesta, sjeci šume na Majevidici, a dok je jedan radni vod od 22 sposobna muškarca, poslat na prve linije bazdavanja na području Brčkog na kopanje novih rovova i tranšeja.

17.07.1995
Srebrenica, vola

Svi ranjeni, medju kojima se nalazio izvor bili su pošteđeni od izlaganja i podvrgavanja teškim fizičkim poslovima. Svi ranjeni su sedmično po dva puta odvoženi u vojnu bolnicu u Bijeljini na liječničke preglede i previjanje rana. Sto se tiče ophodjenje stražara i drugih odgovornih lica logora prema zatočenima, izvor nam je nadalje istakao da su se isti za vrijeme njegovog boravka u logoru ponašali korektno da nije bilo njemu poznatih slučajeva fizičkog maltretiranja, vrijeđanja, kao ni slučajeva ubistava. Jedan od upravnika logora prema sjećanju izvora bio je izvjesni pukovnik Lujić, starosti oko 40. godina koji se prema zarobljenicima ponašao dosta korektno.

Za vrijeme boravka u Batkoviću prema daljem kazivanju Alića u logoru su u više navrata dolazili srpski oficiri iz SVB tzv. VRS iz Bijeljine s ciljem obavljanja razgovora sa zarobljenicima, a naročito sa zarobljenim ranjenim pripadnicima A.R. BiH koje su četnici uhapsili u Donjim Potočarima na očigled pripadnika UN-a /Hold.bat/. S tim u vezi izvor nam je još istakao da su oficiri iz bezbjednosti u više navrata na razgovor u Bijeljini vodili njegovog zeta, Jusić Kasima, rodom iz Dedića, jedan od zarobljenih ranjenika A.R. BiH u D. Potočarima.

Kasnije od Jusića, izvor je saznao da su ga srpski oficiri najviše ispitivali na okolnosti njegovog učešća u sastavu jedinica A.R. BiH, vremenski period, u kojoj oružanoj formaciji, po kom zaduženju, imena predpostavljenih starješina, planirane i izvedene akcije u kojima je isti učestovao i slično, napominjući da su predhodno već imali kompletirane dosije po svim zatočenim ranjenicima kao i drugim pripadnicima A.R. BiH sa tog područja, koje su učestovale u pojedinim ofanzivnim akcijama. Pomenuti Jusić se prema kazivanju Alića i dalje naziva u logoru Batkoviću.

Nadalje kad je u pitanju smještaj izvor nam je istakao da je bio vrlo loš i neuslovan. Svi zatočeni bili su smješteni u Hangare veličine oko 20 metara, ležeći na drvenim paletama obloženi sa jednim dušekom i čebetom. Higijenski čvor bio je takodje loš i nepraktičan. Na kraju razgovora izvor nam je još istakao da je zajedno sa pomenutim Tisom Peći i Enčom, dana 1.10.1995. godine razmjenjen na Šatorovićima, dok su preostali iz njegove grupe i dalje ostali u logoru Batkoviću.

IV.a/ S obzirom da nam izvor zbog lošeg zdravstvenog stanja nije bio u mogućnosti predočiti više bezbjedonosno interesantnih saznanja o prilikama koje se tiču boravka i statusa naših zarobljenika u logoru Batkoviću, a isto tako i načina i okolnostima zarobljavanja preostalih iz njegove grupe, predlažemo da se sa pomenutim Tisom i Enčom po njihovoj potpunoj identifikaciji obave razgovori na gore navedene okolnosti.

Pošto na području opštine Lukavac ovih dana iz logora Batkoviću pristigla nova grupa od 16. zatočenika, planiramo da sa svima pojedinačno obavimo razgovore s ciljem sagledavanja stanja i prilika koje vladaju u pomenutom logoru.

DOSTAVLJENO:

1x OA Sektora SDB Tuzla,
1x Odjelenje 02

00371773